

Roslund & Hellström

Drie seconden

Vertaald uit het Zweeds door
Jasper Popma en Wendy Prins

DE GEUS

Zesde druk

Oorspronkelijke titel *Tre sekunder*, verschenen bij Piratförlaget
Oorspronkelijke tekst © Anders Roslund & Börge Hellström, 2009

Published by agreement with Salomonsson Agency

Eerste Nederlandstalige uitgave © Jasper Popma, Wendy Prins
en De Geus BV, Breda 2010

Deze editie © De Geus BV, Breda 2011

Omslagontwerp Mijke Wondergem

Omslagillustratie © Jill Battaglia/Arcangel Images/HH

ISBN 978 90 445 2064 4

NUR 331

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van De Geus BV, Postbus
1878, 4801 BW Breda, Nederland. Telefoon: 076 522 8151.

Internet: www.degeus.nl.

Wilt u het gratis magazine *Geuzennieuws* met informatie over onze
nieuwe uitgaven ontvangen, ga dan naar www.degeus.nl en meld u aan.

EEN UUR VOOR middernacht.

Het was laat in het voorjaar maar donkerder dan hij had verwacht. Dat kwam waarschijnlijk vooral door het water ver onder hem, haast zwart, een vlies dat het schijnbaar bodemloze aan het oog onttrok.

Hij hield niet van boten, of het was de zee waar hij niet veel mee had, hij had het altijd koud als het waaide zoals nu en Świnoujście langzaam uit het zicht verdween. Hij hield zich elke keer weer stevig aan de reling vast terwijl hij wachtte tot de huizen geen huizen meer waren, slechts vierkantjes die oplostten als de duisternis om hem heen steeds groter werd.

Hij was negenentwintig jaar en bang.

Achter zijn rug hoorde hij mensen lopen, ook onderweg, een nacht en een paar uurtjes slapen en ze zouden in een ander land ontwaken.

Hij leunde naar voren en sloot zijn ogen, het was net alsof elke reis iets rottiger was dan de vorige en zijn geest zich onderhand even bewust was van de gevaren als zijn lichaam, zijn handen die trilden en het zweet dat op zijn voorhoofd stond en zijn wangen die gloeiden hoewel hij het koud had in de agressieve snijdende wind. Over twee dagen. Over twee dagen zou hij hier weer staan, maar dan op weg terug, hij zou alweer vergeten zijn dat hij gezworen had het nooit meer te doen.

Hij liet de reling los en opende de deur die de kou voor warmte verruilde en hem naar een van de grote trappen leidde waar gezichten die hij niet kende zich naar hun hutten begaven.

Hij wilde niet slapen, hij kon niet slapen, nog niet.

De bar stelde niet veel voor, de mf Wawel was een van de grootste veerboten tussen Noord-Polen en Zuid-Zweden, maar hier, bekruiemde tafeltjes en stoelen met vier dunne stokjes als

rugleuning, het was niet de bedoeling dat je erg lang bleef zitten.

Hij zweette nog steeds, zijn handen grepen naar de sandwich en het glas bier, hij staarde recht voor zich uit, probeerde hem niet te laten zien, de angst. Een paar slokken bier, een half stukje kaas, hij vocht nog steeds tegen de misselijkheid en had gehoopt dat een nieuwe smaak de andere zou uitwissen, eerst had hij een groot en vet stuk varkensvlees moeten eten, tot zijn maag aan de binnenkant van een zachte laag was voorzien, en daarna het gelige dat in bruin rubber was verpakt, ze hadden elke keer dat hij slikte hardop geteld, tweehonderd keer totdat de rubberen bolletjes zijn keel kapot hadden geschraapt.

‘Czy podać panu coś jeszcze?’

De jonge vrouw die serveerde keek hem aan, hij schudde zijn hoofd, vanavond niet, niets meer.

De hitte op zijn wangen was nu slechts een gevoel van verdoving, hij zag een bleek gezicht in de spiegel naast de kassa en schoof het bord met de onaangeroerde sandwich en het volle glas zo ver mogelijk van zich af, wees ernaar tot de serveerster het begreep en het bij de vaat zette.

‘Postawić ci piwo?’

Een man van zijn eigen leeftijd, lichtelijk aangeschoten, zo een die gewoon een praatje wil maken om zich niet eenzaam te hoeven voelen. Hij staarde net als eerder recht voor zich uit, naar het witte gezicht in de spiegel, draaide zich niet eens om, het was moeilijk in te schatten wie iets vroeg en waarom, iemand die dichtbij kwam zitten en net deed alsof hij dronken was en een biertje wilde aanbieden, kon iemand zijn die ook van het doel van zijn reis afgwist. Hij legde twintig euro op het zilverkleurige schaalte met de rekening en verliet het troosteloze vertrek met de lege tafeltjes en zinloze muziek.

Hij wilde schreeuwen van de dorst en zijn tong zocht naar meer speeksel om het droge even te bevochtigen, hij durfde niet te drinken, was zo bang voor de misselijkheid, bang dat hij niet

alles wat hij had doorgeslikt binnen zou kunnen houden.

Hij moest dat doen, alles binnenhouden, anders, hij wist dat het zo werkte, was hij er geweest.

HIJ LUISTERDE NAAR de vogels zoals altijd aan het eind van de middag als de warme wind die ergens van de Atlantische Oceaan kwam langzaam plaatsmaakte voor weer een koude lenteavond. Het was het moment van de dag waar hij het meest van hield, hij had afgerond wat hij moest doen maar was allesbehalve moe en had daarom nog heel wat goede uren over voor hij in het smalle hotelbed moest kruipen om te proberen te slapen in de kamer die nog steeds alleen uit eenzaamheid bestond.

Erik Wilson liet de koelte tegen zijn gezicht stuiten, hij sloot kort zijn ogen voor de sterke schijnwerpers die het hele terrein onderdompelden in veel te wit licht. Hij leunde achterover en tuurde voorzichtig omhoog naar de grote rollen scherp prikkeldraad die het hoge hek nog hoger maakten en zette het eigenaardige gevoel dat het hek naar hem toe viel van zich af.

Een paar honderd meter verderop het geluid van een groep mensen die zich over het enorme felverlichte terrein met hard asfalt verplaatste.

Zes in het zwart geklede mannen voor, naast en achter een zevende.

Een even zwarte auto, die er langzaam achteraan reed.

Wilson volgde nieuwsgierig elke stap.

Transport van beveiligd object. Transport over open terrein.

Plotseling klonk er een ander geluid. Iemand die een wapen gebruikte. Iemand die schoten loste, één schot per keer, op de mensen die daar liepen. Erik Wilson stond stil, zag hoe de twee in het zwart geklede mannen die zich het dichtst bij het beveiligde object bevonden, zich boven op hem wierpen en hem tegen de grond drukten, hoe de vier andere zich omdraaiden in de richting van waar de schoten vandaan kwamen.

Ze deden hetzelfde wat Wilson deed, identificeerden het wapen door te luisteren.

Een kalasjnikov.

Vanuit een steeg tussen twee lage flats, veertig, misschien vijftig meter verderop.

De vogels die zonet hadden gezongen waren weg, zelfs de warme wind die zo dadelijk kouder zou worden was gevluht.

Erik Wilson had van achter het hek overzicht over elke beweging, hij kon elke stilte horen. De mannen in het zwart beantwoordden het vuur en de auto trok snel op om vlak bij het beveiligde object tot stilstand te komen, in de schootslijn waarlangs nog steeds om de zoveel tijd vanuit de lage flats geschoten werd. Een paar seconden, niet meer, en het beveiligde lichaam was door een geopend portier op de achterbank van het voertuig getrokken en in de duisternis verdwenen.

‘Goed.’

De stem kwam van boven.

‘We zijn klaar voor vanavond.’

De luidsprekers zaten vlak onder de grote schijnwerpers. Ook de president van deze avond had het overleefd. Wilson rekte zich uit, hij luisterde, de vogels, ze waren er weer. Een merkwaardige plek. De derde keer dat hij hier was. FLETC heette het, Federal Law Enforcement Training Center, in het uiterste zuiden van de staat Georgia, een militaire basis die eigendom was van de staat, een trainingscentrum voor Amerikaanse politieorganisaties: DEA, ATF, U.S. Marshals, de Border Patrol en deze hier, die de natie zojuist weer had gered, de Secret Service. Hij wist het zeker, bekeek het verlichte asfalt, het was hun auto geweest, hun team, ze oefenden vaak rond deze tijd.

Hij liep verder langs het hek, dat de grens vormde met een andere werkelijkheid. Ademhalen ging makkelijk, hij had het weer hier altijd al prettig gevonden, zo veel lichter, zo veel warmer dan het wachten op een zomer in Stockholm die nooit kwam.

Het zag eruit als een doodgewoon hotel, hij passeerde de lobby in de richting van het chique en kleurloze restaurant, maar bedacht zich en liep door naar de liften, op weg naar de elfde verdieping van het gebouw, dat gedurende enkele dagen, weken of maanden het gemeenschappelijke thuis was voor alle cursisten.

In zijn kamer was het benauwd en te warm. Hij deed het raam open, dat uitzag op het grote oefenterrein en keek even in het verblindende licht, hij zette de tv aan, zapte langs de kanalen, die allemaal hetzelfde programma uitzonden. Hij liet hem aanstaan, de tv zou aan blijven tot hij naar bed ging, het enige wat een hotelkamer bijna levend deed lijken.

Hij was rusteloos.

Een onrust ergens midden in zijn lichaam kroop vanuit zijn buik naar zijn benen naar zijn voeten en hij stond op van de rand van het bed, rekte zich uit, liep naar het bureau met de vijf mobiele telefoons, die met enkele centimeters tussenruimte naast elkaar lagen op het glanzende tafelblad, vijf identieke telefoons tussen de lamp met de iets te grote kap en de bureauonderlegger van donker leer.

Hij pakte ze op, bekeek het display, een voor een. De eerste vier: geen oproepen, geen berichten.

De vijfde: hij zag het al voor zijn hand hem had kunnen pakken.

Acht gemiste oproepen.

Allemaal vanaf hetzelfde nummer.

Zo had hij het georganiseerd. Naar deze telefoon inkomende gesprekken vanaf één enkel nummer. Vanaf deze telefoon uitgaande gesprekken naar één enkel nummer.

Twee niet-geregistreerde prepaidmobieltjes die alleen elkaar belden, als iemand het zou onderzoeken, als iemand hun mobiele telefoons te pakken zou krijgen, waren er geen namen, alleen twee telefoons waarmee gebeld werd door twee onbekende personen die niet konden worden getraceerd, nergens.

Hij keek naar de vier telefoons die nog op het bureau lagen. Allemaal met dezelfde constructie als deze hier, allemaal belden ze naar één onbekend nummer, allemaal werden ze vanaf één onbekend nummer gebeld.

Acht gemiste oproepen.

Erik Wilson hield de telefoon die bij Paula hoorde stevig vast.

Hij rekende. Het was in Zweden na middernacht. Hij belde het nummer.

Paula's stem.

'Je moet komen. Op vijf. Over exact een uur.'

Vijf.

Vulcanusgatan 15 en Sankt Eriksplan 17.

'Dat gaat niet.'

'Je moet komen.'

'Dat gaat niet. Ik zit in het buitenland.'

Een zware ademhaling. Heel dichtbij. En duizenden kilometers ver weg.

'Dan hebben we een heel groot probleem, Erik. Over twaalf uur hebben we een grote leverantie.'

'Breek hem af.'

'Te laat. Er zijn vijftien Poolse koeriers onderweg.'

Erik Wilson ging op de rand van het bed zitten, op dezelfde plek als daarnet, de spreid was licht verkreukeld.

Een grote afname.

Paula was diep in de groepering doorgedrongen, dieper dan wie ook waar hij ooit van had gehoord.

'Je kapt ermee. Nu.'

'Je weet dat het zo niet werkt. Je weet dat ik door moet gaan. Of twee kogels door mijn slaap krijg.'

'Ik herhaal, kap ermee. Ik kan je niet, luister goed, ik kan je niet dekken. Kap er godverdomme mee!'

Het wordt altijd onaangenaam stil als iemand midden in een telefoongesprek heeft opgehangen. Wilson had die elektronische

stilte nooit prettig gevonden. Iemand anders die bepaalt dat een gesprek is afgelopen.

Hij liep weer naar het raam, zocht in het felle licht dat het grote oefenterrein deed krimpen, bijna deed verdrinken in al dat wit.

Een stem die geforceerd had geklonken, haast bang.

Erik Wilson hield de mobiele telefoon nog steeds in zijn hand, hij keek ernaar, naar de stilte.

Paula zou het alleen afhandelen.